

устата му, намокри главата му и подиръ малко Георги се свѣсти. Следъ като си починяхъ хубаво, продължихъ пѣтя си.

Сега вече тѣ не бързахъ. Подиръ малко се спрѣхъ да си починѣтъ. Отъ тукъ се виждаше долината и срѣщната планина, въ политѣ на която едвамъ се виждаше една тънка срѣбърна ивица: рѣката която тече покрай политѣ на тази планина. Колко хубаво се вижда отъ тукъ долината! — Нивята изглеждатъ като пѣстри четверожгълници натургани единъ до други. На далечъ се вижда градъ, заобиколенъ съ синя мъгла и околнитѣ села.

По-нагорѣ стигнахъ до една чошма, седнахъ при нея, починяхъ си, пиха вода и като се разговорихъ за станалото, пакъ трѣгнахъ. Напустнахъ пѣтя и ударихъ по една пѣтека, която водеше направо къмъ върха на планината. Подиръ малко напрѣдя имъ се испрѣче високія върхъ, на когото съ послѣдни сили искочихъ и достигнахъ вече на върха на планината. На този върхъ има единъ хубавъ, голъмъ паметникъ. Нашитѣ пѣтници се завъртѣхъ около паметника, прочетохъ надписа подписахъ се въ голѣмитѣ му букви и се спустихъ надолу по една пѣтека, която водеше къмъ гората.

Слънцето испуцаше послѣднитѣ си лъчи, когато Свѣтославъ и Георги навлѣзохъ отъ гората. Безъ да му мислѣтъ, че се смръква, и че мѣнастиря е още далечъ, тѣ съ радостъ отивахъ навѣтрѣ изъ гората. Отъ минута на минута ставаше все по тъмно и тъмно, до като най-подиръ не се виждаше вече на кждѣ вървѣтъ. Георги почна да се безпокои:

— Ний изгубихме пѣтя, Свѣтославе, каза той, та вече е тъмно. На кждѣ ще се лутаме изъ тази голѣма гора? Манастиря далечъ ли е още!

— Недей му мисли толкова, азъ и другъ пѣтъ съмъ минавалъ отъ тука; щомъ като изминемъ тази гора вече сме на мѣнастиря.

— Хубаво Свѣтославе, нѣ мене взе да ме е страхъ да вървимъ двама въ тази пуста гора; на, и пѣтя не се